

Pim Lammers
& Sanne te Loo

IK
MIS
MILO

www.querido.nl
www.pimlammers.nl
www.sanneteloo.nl

Copyright tekst © 2022 Pim Lammers
Copyright illustraties © 2022 Sanne te Loo
Alle rechten voorbehouden.

Vormgeving Roald Triebels

ISBN 978 90 451 2587 9 / NUR 273

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2022

Ik mis Milo.

Milo is mijn schildpad. Of nee, hij wás mijn schildpad.

Wanneer ik wakker werd, keek Milo mij altijd lief aan vanaf zijn rots. Of hij liep al vrolijk door mijn kamer. Tot hij op een ochtend niet bewoog, wat ik ook zei of probeerde. De dag erop bewoog hij nog steeds niet. Mama dacht dat hij sliep, maar de dierenarts schudde langzaam zijn hoofd.

Van mama mag ik een nieuw huisdier uitkiezen.

Maar ik wil helemaal geen nieuw huisdier. Ik wil Milo!

Mama had ook een Milo, héél lang geleden. Alleen was haar Milo geen schildpad.

Ze laat een oude foto zien van een meisje met een cavia.
Ik geloof het bijna niet, maar dat meisje is mama. De cavia heette Joppe en ging overal mee naartoe.

‘Wil jij geen cavia?’ vraagt mama. ‘Dat zou leuk zijn!’
Ik denk dat mama Joppe nog steeds mist.

‘Waarom neem je geen paard?’ vraagt mijn zus.
‘Veel leuker dan zo’n saaie schildpad.’

‘Waarom neem je geen hond?’ vraagt Marit tijdens
het tekenen. ‘Die wil elke dag met de bal spelen!’

‘Waarom neem je geen leeuw?’
vraagt mijn beste vriend Sjef.
‘Dan is iedereen bang voor je!’

Dat ik Milo mis, voel ik overal. In mijn hart, in mijn hoofd, in mijn buik.

Het is net alsof mijn buik zijn kleine teen heeft gestoten tegen de tafelpoot. Alsof mijn hart is uitgegleden op de gladde tegels in het zwembad. Alsof mijn zus is gekrompen, zich in mijn hoofd heeft verstoppt en mij daar stiekem zit te knijpen.

Ik zit in de tuin en staar naar de lucht. Ik denk aan Milo, Milo, Milo, Milo.

‘Wat kijk je sip?’ vraagt Buurman.

Ik vertel hem dat ik Milo mis.

‘Ik begrijp het,’ zucht Buurman. ‘Milo poepte nooit in mijn tuin, maakte mij ’s ochtends nooit blaffend wakker, vertrapte mijn bloemen niet...

Ja, ik denk dat ik hem ook ga missen.’